

WOORDJE VAN DE VOORZITSTER

Hopelijk heeft iedereen van een heerlijke vakantie kunnen genieten. Het zonnetje heeft nu wel echt zijn best gedaan waarmee wijzelf ook een beetje *kleurling* zijn geworden (mogelijk een goed middel tegen racisme).

Ja, het weer kan toch goed doen !

Onze vakantie is teneinde en we beginnen met al deze opgedane energie in actie te komen en hopelijk dat iedereen zijn steentje kan bijdragen zodat wij onze lopende projecten in Rwanda en Burundi nog kunnen uitbreiden.

U weet dat deze projecten goed door ons worden opgevolgd met de bedoeling om de ontvangen giften eerlijk en betrouwvol aan onze mensen te kunnen overhandigen.

Ondertussen denk ik dat jullie begrijpen waar ik naar toe wil...

Ja, spijtig genoeg komt Imelda weer bedelen. Dat zijn van die zaken die niemand graag op zich neemt, maar...ze moeten toch gebeuren.

Tijdens mijn reis juli-augustus, samen met 12 geadopteerden en nog enkele medereizigers hebben wij weer zovele kinderen, wezen, weduwen, ouderlingen en zovele anderen gezien, welke in erbarmelijke en onvoorstelbare toestanden moeten leven.

Onze jongeren beseften nu ook veel beter dat hun inzet en medewerking echt nodig is.

Wij als adoptieouder kunnen ook onze medewerking verlenen, al zijn de meeste van onze adoptiekinderen al op eigen benen komen te staan. Dit wil niet zeggen dat wij hun thuisland moeten verwaarlozen.

Kent u één of andere vereniging, vriendenkring, familie... die samen met u bereid is om iets te organiseren voor Burundi en/of Rwanda ?

Misschien is uw antwoord : “ Dat moeten de jongeren-geadopteerden nu zelf maar eens doen (wat ondertussen ook al eens gebeurd is).

Een tijdje geleden zijn ze gestart met een jongerengroep. De eerste activiteit was een wafelenverkoop. De eerste opbrengst hiervan leest u in het krantje.

Een activiteit moet niet groots zijn... en wij willen hierbij zeker helpen en raad geven, want velen hopen op onze steun in het verre Afrika.

Door de inzet van ons allen moet dit toch wel gaan !

Bij mijn thuiskomst had ik het zoveel moeilijker dan bij alle vorige reizen.

Mijn gedachten waren meer in Rwanda dan hier in mijn eigen thuis.

Tijdens één van de bezoeken aan een weeshuis, waar ik nog nooit geweest was, was het onvoorstelbaar in welke omstandigheden deze weeskinderen moesten leven. Het liet mij niet meer los !

Wanneer ik mijn gedekte tafel bekeek, was ik beschaamd en moest eraan denken dat vele kinderen ginds hun honger moesten stillen met op een stukje suikerriet te knabbelen terwijl wij onze voorraadkast maar moeten opentrekken.

Lieve mensen, daarom durf ik bij u te bedelen om iedere maand een kleine gift te doen voor deze die iedere dag opnieuw trachten te overleven. Deze gift kan u storten op de rekening van URUKUNDO.

Later zal u dan ook vernemen waaraan uw gift besteed is.

Nogmaals moest ik ook daar vaststellen : rijken worden rijker, armen steeds armer. Ze staan zo machteloos tegen dit alles.

Kigali is een stad geworden met hoog opgetrokken gebouwen en al het vroegere is verdwenen. Mensen moeten steeds verder trekken naar plaatsen waar het reeds overbevolkt is.

Laat ons helpen; misschien dat hierdoor weer een kind de mogelijkheid krijgt om naar school te gaan en alzo niet langer gedoemd is om langs de straat te slenteren.

Beste familie, je hart is zó ontzettend groot en vreugdevol wanneer je aan een hulpeloze een stuk van jezelf gegeven hebt !

uw voorzitter

Imelda

ADOPTIEDOSSIER

De meesten van onze geadopteerden zijn volwassen geworden, hebben al een gezinnetje, wonen zelfstandig of verblijven nog thuis.

Velen onder hen stellen zich vragen over hun adoptie. Anderen maken zich hier geen zorgen over, voor hen is alles hieromtrent normaal.

Doch regelmatig worden er vragen gesteld over hun verleden, of er nog familie bestaat, welke is de naam van hun moeder of is de vader gekend ? Of zijn er gegevens over hun adoptie en over het bestaan van een dossier ?

Waar een antwoord voor is, wordt dit gegeven. Iedereen heeft het recht zijn verleden te kennen.

Wat het adoptiedossier betreft : dit omvat alles wat bij de overeenkomst aan de adoptieouders werd gegeven. Alles wat nodig was voor de procedure van adoptie, zoals : inschrijving in de gemeente – een homologatie op de jeugdrechtbank.

Wanneer uw kind naar dit alles vraagt, help hem of haar dan met de juiste gegevens te vertellen in alle eerlijkheid en openheid. Misschien niet altijd gemakkelijk, maar laat ons nooit vergeten dat wij hen hebben gevraagd om in ons gezin te worden opgenomen.

Ieder heeft zijn karakter en zijn persoonlijkheid. Laten we geduldig en hulpvaardig zijn. Heb vertrouwen in jezelf als je iets moet beslissen want dan overwin je de grootste hindernissen.

RWANDAREIS JULI-AUGUSTUS 2009

26 juli 2009 : de reis naar het geboorteland met een groep geadopteerden, voorafgegaan door een informatienamiddag en een kennismaking.

Op 26 juli samenkomst op de luchthaven van Zaventem bij het “kunststuk”.

Bij mijn aankomst aldaar stond er al een groepje met hopen bagage. Daarna duwden we onze karretje verder om in checken.

Wanneer ik al die honderden kilo's zag passeren dacht ik oei...oei... hier is zeker heel wat overgewicht ! Maar... dat was het dan toch niet.

Het afscheid was aar onzeker. Om wat er te gebeuren staat werden we deugddoend uitgezwaaid. Het is toch moeilijk om je sterk te houden.

Het is een hele verantwoordelijkheid die je meedraagt.

Bij de eerste controle piepten de rode lichtjes al.

Allé, hoe kan dat nu ...tot onze adoptiemoeder besepte dat de boosdoener haar plastieke heup was.

Ik bleef op wat afstand wachten terwijl de jongeren al naar de vertrekhal stapten. Wij adoptiemoeders liepen achterna.

Nogmaals wat controles van papieren... en in plaats van de linkerkant kozen wij de rechterkant. Met de meegenomen kruk van Liliane

probeerden wij de glazen deur te openen... vruchteloos... Wat nu ???

Toen zagen we dat we tegen een vaste glazen middenwand duwden.

De twee mannen in het controlehokje hadden er nog meer plezier in dan wijzelf.

Eindelijk hadden we ons zeteltje in de vlieger gevonden. Stef had ervoor gezorgd dat wij bij de piloot in de cockpit een kijkje mochten nemen.

Ongelooflijk, al die lichtjes en knopjes. Dan besef je eerst hoe groot de verantwoordelijkheid voor die twee piloten is. Dat het toch vermoeiend moet zijn om zoveel uren in zo'n kleine ruimte te zitten.

Nee, ik blijf liever huismoeder en oma met veel drukte om me heen.

Maar we waren toch weer een ervaring rijker en het gekregen glaasje champagne ging goed naar binnen (voor mij toch met een beetje moeite).

Na 9,5 u vliegen, met tussendoor een etentje en een drankje, landden we in Kigali. De bagage terug op de karretjes gestapeld en naar de controlepost.

Oei... twee karretjes werden aan de zijkant gezet ! Potver...potverdorie, en juist deze met de meegenomen medicatie ! Na wat overleg mochten die volgende dag afgehaald worden.

We werden verwelkomd door onze tolk Jean-Marie, onze student Filip en zuster Steven die gezorgd had voor ons vervoer en onze verblijfplaatsen in Kigali.

Aan enkele van onze jongeren vroeg ik : “Welk gevoel heb je, nu je op je geboortegrond staat ?”

Stil... zeer stil... Imelde, raar... zeer raar !

Ja, het moet voor hen toch wel een emotioneel gevoel geven.

Eindelijk waren we op onze bestemming; toewijzen van kamers ordenen van onze valiezen en dan uitpuffen op onze matras.

Nadien een kijkje nemen war ieders kamer is en de afspraak maken om 's morgens om 8 u aan het ontbijt te zitten.

De eerste dag zou dan de zoektocht al beginnen in Kigali...

In ons volgend krantje kan u het verloop van de reis verder lezen !